

Vitazstvo Srdca

MÔJ ANJEL STRÁŽCA

Rodina Panny Márie

2018 (V) / č. 124

*Dnes si vyprosujme od Pána milosť poddajnosti,
počúvania hlasu tohto spoločníka, tohto Božieho vyslanca,
aby sme boli povzbudení jeho pomocou,
veď on je po našom boku v Pánovom mene. “*

Pápež František, 2. október 2015

Náš najlepší priateľ

Cirkev učí, že každý človek – pokrstený alebo nepokrstený, veriaci alebo neveriaci – dostáva od Boha anjela, ktorý stojí pri ňom a ktorý má úlohu ochraňovať a sprevádzať ho na ceste dokonalosti. Pravdepodobne nikto z nás nemá tú milosť, že môže vidieť svojho nebeského spoločníka, ktorý je naším najlepším priateľom a nikdy nás neopúšťa. Sú ale duše, ktoré túto neviditeľnú skutočnosť mohli vnímať. A práve títo ľudia nám môžu pomôcť, aby sme nášmu anjelovi venovali viac pozornosti a lásky a aby sme ho aj viac prosili o pomoc, a tak účinnejšie zakúsili jeho blízkosť. Preto sa v tomto vydaní časopisu *Víťazstvo Srdca* necháme obohatiť predovšetkým skúsenosťami mystikov. V mesiaci september si Katolícka cirkev už tradične pripomína svätých anjelov a 2. októbra slávi sviatok anjelov strážcov. Pritom sa odvoláva na samotného Pána Ježiša, ktorý hovoril svojim učeníkom o týchto nádherných duchovných bytostiach: „*Dajte si pozor, aby ste neopovrhli ani jedným z týchto maličkých. Lebo vám hovorím, že ich anjeli v nebi ustavične hľadajú na tvár môjho Otca, ktorý je na nebesiach*“ (Mt 18, 10). O niekoľko rokov neskôr zakúsil svätý Peter na vlastnom tele pomoc anjela: V Skutkoch apoštolov sa dozvedáme, ako mu anjel v noci pred popravou uvoľnil putá a vyviedol ho z väzenia popri štyroch strážach bez toho, aby ho zbadali. A že to nie je rozprávka, potvrdzujú historické fakty.

Anjel strážca je výrazom láskyplnej Božej starostlivosti, ktorou nás obklopuje. Anjel chce a môže slúžiť svojmu zverencovi, pričom ale úplne rešpektuje jeho slobodu. Čím vrúcnejší je tento dôverný vzťah k anjelovi zo strany človeka a čím viac ho vzývame, tým viac môže pomáhať tomu, kto mu bol zverený, a môže mu dať podiel na svojich vlastných schopnostiach.

Jedna z úloh nášho nebeského spoločníka je ochraňovať nás v nebezpečenstvách, ktoré hrozia nášmu telu i duši. „*Lebo svojim anjelom dá príkaz o tebe, aby ťa strážili na všetkých tvojich cestách*“ (Ž 91, 11), modlíme sa v žalme 91. Okrem toho anjel prednáša Bohu naše modlitby, klania sa spolu s nami Stvoriteľovi a prihovára sa za nás. Svätý Ján to vidí v jednej apokalyptickej vízii: Anjel pristupuje k zlatému oltáru pred Boží trón a nesie „*zlatú čašu plnú kadidla, čo sú modlitby svätých*“ (Zjv 5, 8).

V ťažkých situáciách nás anjel strážca povzbudzuje, aby sme boli milosrdní a spory riešili s odpustením a dobrotou, lebo tak najdokonalejšie napodobňujeme Božiu lásku. Podobne ako anjeli spolupracovali pri stvorení sveta a v celých dejinách spásy, tak im bola zverená aj úloha, aby spolu s nami, ľuďmi, uskutočnili to, o čo prosíme v modlitbe Otčenáš: „Príď kráľovstvo tvoje.“ To ale znamená, že budeme musieť obstáť v duchovnom boji, o ktorom píše svätý Pavol v Liste Efezanom: „Lebo nás nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežatstvami a mocnosťami, s vládcami tohoto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach“ (Ef 6, 12). Keďže nám anjeli strážcovia môžu sprostredkovať božské vnuknutia, sú pre nás v tomto duchovnom boji nenahraditeľní a neprekonateľní pomocníci. Veľkí askéti žijúci na púšti boli majstri v tom, že dokázali rozoznať pôvod svojich myšlienok, či pochádzajú od Boha, alebo od zlého. Dnes už je málo tých, ktorí dokážu rozlišovať duchov, ale práve toto rozlišovanie je také dôležité, aby sme mohli účinne spolupracovať na uskutočnení Božieho kráľovstva na zemi. Obracajme sa preto častejšie na nášho anjela strážcu, aby nás mohol učiť, ako máme žiť podľa Božej vôle a podľa jeho prikázaní. Hlas anjela je nežný a nikdy sa nevnučuje. Kto sa však na neho s dôverou obráti, bude žasnúť, s akou ochotou mu jeho nebeský spoločník pomôže. Takýto človek sa naučí aj stále lepšie počúvať tohto najlepšieho priateľa svojho života.

Rozkvitnutý ružový ker

Život sv. Lidviny zo Schiedamu v Holandsku (1380-1433) môžeme právom nazvať krížovou cestou, ktorú pretrpela za jednotu Cirkvi. Zároveň na ňom vidno, ako každý anjel strážca stojí po boku svojho zverenca, aby mu bol útechou v chorobe, bolesti a temnote.

Všetko sa začalo celkom nevinne v zime 1395. 15-ročná Lidvina pri korčuľovaní padla na ľad tak nešťastne, že si zlomila rebro. Na zlomenine sa vytvoril nádor a čoskoro jej telo pokryli zápachajúce vredy. Pravé rameno, napadnuté hnilobou, bolo len jedným svalom spojené s telom, a zdalo sa, akoby bolo celé jej telo rozpoltené. Tridsaťosem rokov tak uzmierovala Boha za zlo a nedostatky vtedajšej Cirkvi, ktorá bola taktiež 38 rokov rozdelená veľkou západnou schizmou (1378-1417), keď boli v úrade naraz dvaja či neskôr dokonca traja pápeži.

„Čo je to len za život?!“ mohol by si niekto pomyslieť. Áno, pre mladú a veselú Holanďanku bolo počas prvých štyroch rokov veľmi ťažké prijať narastajúce chradnutie, samotu, nedocenenie a duševnú núdzu. Lidvina, čo znamená „plačúca od bolesti“, často horko plakala, až kým nedostala od svojho spovedníka múdru radu, aby sa nechala utešiť tým, že bude rozjímať o Kristovom utrpení. To v chorej dievčine spočiatku vyvolalo len nechúť, ale čoskoro sa to pre ňu stalo najhlbšou potrebou: trpieť pre Ukrižovaného a spolu s ním. Táto túžba bola dokonca taká veľká, že povedala: „Keby som mohla jediným Zdravasom získať zdravie, nepomodlila by som sa ho.“

Nechýbala jej však ani neobyčajná nebeská útecha. Popri víziách a extázach je najlepšie dosvedčený čulý styk Lidviny s anjelmi, osobitne jej jednota s anjelom strážcom. Denne ju navštevoval, bol jej dôverníkom a zároveň najlepším priateľom. Lidvina poznala dokonca anjelov strážcov svojich spovedníkov a duchovných vodcov, svojich príbuzných a mnohých kňazov, ako aj jednoduchých či zámožných ľudí, ktorí k jej lôžku prichádzali zblízka i zďaleka, aby si pri nej vyprosili pomoc a radu. Lidvine sa jej anjel strážca ukázal v rôznych podobách; niekedy ako ušľachtilý mladík, no vždy jasne žiaril a niekedy až tak, že mala dojem, akoby ani tisíc slnk spolu nebolo schopných vyvolať takú žiaru ako jej anjel strážca. Anjel mal na čele vždy žiariaci kríž. Raz ju povzbudil:

„Lidvina, chceš ešte dlhšie trpieť túto horúčku za záchranu duší tvojich príbuzných z očistca?“ – „Rada. Som ochotná trpieť,“ odpovedala, „aj štyridsať rokov, ba až do môjho posledného dychu, keby sa tým obrátil aspoň jeden jediný hriešnik alebo keby aspoň jedna úbohá duša našla vykúpenie.“

 Pakovane sa stávalo, že chorá, ktorá bola neustále pripútaná na lôžko, bola svojím anjelom strážcom počas rozjímania o Kristovom umučení náhle prenesená do Palestíny, kde mala na Golgote účasť na utrpení a smrti svojho milovaného Pána. Jej spoločník ju v duchu často viedol aj na rôzne sväté miesta, ktoré vedela presne opísať a pomenovať. Na všetkých týchto tajuplných „cestách“ ju anjel strážca vzal za ruku a sprevádzal ju aj po očistci alebo po prekrásnych lúkach v raji, kde rástli a kvitli ruže, ľalie a voňavé kvety rôznych druhov. Keď sa vrátila z takýchto „výletov“ do svojej malej komôrky, jej priatelia si vždy všimli žiaru a neobyčajne jemnú vôňu, ktorá ju obklopovala. Osobitne však jej ruka, ktorú držal anjel, vydávala nádhernú arómu.

Z vlastnej skúsenosti sv. Lidvina povedala: „Ak pohľad na posledného z anjelov má takú moc, že odstráni všetok náš zármutok a dá nám radosť väčšiu ako všetky rozkoše sveta, vieme, že máme milovať a uctievať týchto našich neviditeľných bratov, ktorých nám Pán posielal na pomoc a pomocu!“

Prameň: Johannes Brugman u. P. Meijer OP,
Das Leben der hl. Lidvina

Dva- alebo trikrát v roku videla Lidvina v raji ker ruží, ktorý bol najprv malý, časom ale vyrástol a bol stále väčší. Bol to symbol jej zmierného povolania za Cirkev. Anjel strážca jej zjavil, že jej povolanie bude zavŕšené až vtedy, keď sa všetky ružové púčiky rozvinú. Preto sa jej často pýtali: „Lidvina, kvitnú už všetky ruže?“ Odpoveď však stále znela: „Mnohé ešte chýbajú.“ Až tri mesiace pred smrťou radostne zvolala: „Vidím vyrastený ker v plnom kvete a rozkvitnuté všetky ruže. Čoskoro vystúpim z tohto slzavého údolia.“ Mala pravdu. Na veľkonočný utorok roku 1433 zomrela ako 53-ročná. Z jej tela zmizli všetky rany, hnis a vrede. Bolo úplne neporušené a naokolo šírilo vôňu. Ľudia sa na ňu nemohli vynadávať!

Najvzácnejšie chvíle môjho života

 Keď 21. apríla 1830 začala 24-ročná Katarína Labouré, jednoduché dievča zo sedliackej rodiny, svoj noviciát v Paríži na Rue du Bac u milosrdných sestier, nikto v materskom dome by si nebol ani len pomyslel a už vôbec nie skromná novicka sama, že iba o tri mesiace neskôr sa jej zjaví Panna Mária. Až na konci svojho života napísala táto mlčanlivá „svätá zázračnej medaily“ o svojich stretnutiach s Nepoškvrnenou Pannou Máriou. O jej prvom zjavení počas leta v noci z 18. na 19. júla 1830, keď dôležitú úlohu zohral jej anjel strážca, píše vizionárka vo svojich zápiskoch:

„ pol dvanástej v noci som počula hlas, ktorý volal: „Sestra, sestra, sestra!““ Katarína sa zobudila a odhrnula záves pri posteli, ktorý ju oddeľoval od ostatných postelí v spoločnej spálni. Tu uvidela pred sebou v jasnom svetle stáť pôvabné dieťa v bielych šatách. „Toto 4- až 5-ročné dieťa mi vravelo: ‚Rýchlo vstaňte a poďte do kaplnky, svätá Panna Vás čaká!‘ Ihneď som si pomyslela:

„Veď ma budú počuť.“ No dieťa mi povedalo: „Buďte pokojná, je pol dvanástej, všetci spia. Poďte, budem Vás sprevádzať.“

Katarína sa rýchlo obliekla a nasledovala dieťa, ktoré išlo po schodoch pred ňou a po chodbách po jej lavici. Z dieťaťa vychádzalo žiarivé svetlo a novicka udivene pozorovala, že všade, kadiaľ prechádzali, už boli zažaté svetlá. No ešte viac ju udivilo, že pri vstupe do kaplnky sa dvere samy otvorili, sotva sa ich dieťa dotklo končekmi prstov. *„Najviac zo všetkého ma prekvapilo, že v kaplnke som uvidela zapálené všetky sviečky a lampy. Všetko mi pripomínalo polnočnú svätú omšu. Ešte som však nevidela svätú Pannu. Dieťa ma viedlo k hlavnému oltáru... Klakla som si vedľa kňazského kresla s operadlom a čakala som. Dieťa ostalo po celý čas stáť. Okolo polnoci som počula niečo, čo pripomínalo šuchot hodvábnych šiat.“*

V tej chvíli ju jej malý sprievodca upozornil: *„Hľa, svätá Panna!“* Posadila sa do kresla s operadlom, no Katarína nemohla uveriť, že je to Panna Mária. Jej žiariaci sprievodca, ktorý teraz už nebol dieťaťom, ale mužom, zopakoval nahlas a dôrazne: *„Hľa, svätá Panna!“* Tu Katarína pohliadla na Pannu Máriu a pristúpila k nej. Pokľakla si pred Božou Matkou na kolená a s dôverou položila svoje zopnuté ruky na jej lono. O tomto bezhraničnom šťastí, ktoré v danom momente zakúsila, sama vizionárka neskôr povedala: *„Tu som prežila najvzácnejšie chvíle môjho života. Ťažko by som vedela vyjadriť, čo som vtedy prežívala. Povedala mi: „Dieťa moje, Pán Boh Vás chce poveriť istým poslaním. Budete mať trápenie, ale všetko prekonáte s presvedčením, že to znášate z lásky k Pánu Bohu...“*

*P*anna Mária jej radila, ako sa má správať k spovedníkovi, ale predovšetkým, ako má znášať svoje utrpenie. Pritom ukázala ľavou rukou na schody oltára. Tam má Katarína prichádzať, pokľaknúť a vyliať si svoje srdce. A tam dostane všetku útechu, ktorú potrebuje: *„Prichádzajte vždy k tomuto oltáru. Tu dostanú mnohé milosti tí, ktorí o ne budú prosiť s dôverou a vytrvalo.“*

„Ani neviem, ako dlho som ostala so svätou Pannou,“ povedala novicka, keď sa zjavenie vrátilo späť do neba. Katarína sa zdvihla a až teraz si všimla malého sprievodcu na tom istom mieste, kde zostal stáť na začiatku zjavenia. *„Odišla,“* povedal. *„Vydali sme sa na spiatočnú cestu, všetky svetlá znova svietili a dieťa kráčalo po mojom ľavom boku. Myslím si, že toto dieťa bol môj anjel strážca, ktorý sa kvôli mne stal viditeľným, aby mi ukázal presvätú Pannu, lebo som ho ustavične prosila o túto milosť. Anjel bol oblečený v bielom a vychádzalo z neho nádherné svetlo. On sám v tom svetle úplne žiaril. Zdalo sa mi, že má 4 – 5 rokov. Keď sme sa vrátili k posteli, počula som odbíjať hodiny; boli dve hodiny ráno, no mne sa viac nepodarilo zaspáť.“*

Prameň: René Laurentin, Das Leben der heiligen Katharina Labouré, edition gratia 2007

Počas 46 rokov sa nikto nedozvedel, že to bola Sr. Katarína, ktorá videla Pannu Máriu. Sr. Katarína Labouré mohla svojej matke predstavenej, sestre Johane Dufès, až na sklonku života porozprávať o zjaveniach a o svojom veľkom poslaní, ktoré jej Boh zveril.

Splášťom a pútnickou palicou

Mechthild Thaller-Schönwerth (1868-1919).

Informácie o živote a pôsobení tejto bavorskej mystičky ešte aj dnes nie sú veľmi známe. Pritom nám zážitky tejto naslovovzatej „dôvernicky anjelov“, ako je právom označovaná, poskytujú hlboký náhľad do sveta a služby našich svätých anjelov strážcov.

*K*ed sa malá Mechthild na Veľký piatok v Mníchove hlásila na svet, pri pôrode jej matka takmer prišla o život. A to ona tomuto nevinnému dieťaťu, žiaľ, nikdy neodpustila. Práve pre neláskavé matkino zaobchádzanie malá Mechthild už v ranom veku prejavovala veľkú lásku k ukrižovanému Ježišovi. Ako štvorročná dostala milosť, že smela vidieť svojho anjela strážcu. Neskôr jej Boh daroval ďalšieho neviditeľného vodcu: „*Môj druhý anjel patrí k archanjelom. Je láskavý, ale veľmi vážny. On ma bude podľa Božej vôle posilňovať a zostane pri mne až do smrti.*“ Tento archanjel, ako aj jej osvietený duchovný otec, ktorý rozpoznal jej omilostený duchovný život, ju s obdivuhodnou vážnosťou pripravovali na utrpenie, ktoré ju čakalo. Vo vedomí, že je povolaná do manželstva, sa ako 17-ročná vydala za istého muža, ktorý sa čoskoro ukázal ako bezohľadný tyran a po štrnástich rokoch manželstva si do domu dokonca priviedol milenkú! Bezdetná, mnohorakým spôsobom sužovaná zo strany svojho muža a zavalená prácou v domácnosti sa Mechthild fyzicky zrútila a až do konca svojho života mávala veľké bolesti. Túto temperamentnú a vzdelanú ženu však Boh obdaroval mnohými milosťami.

V čase, keď prežívala intenzívny vzťah s anjelmi, sa z nej stala duchovná matka pre kňazov a pre duše v očistci, bola skúsenou duchovnou vodkyňou mnohých laikov i zasvätených osôb; tak to bolo napr. i v prípade sväto žijúcej generálnej predstavenej františkánok z kláštora Siessen. Mechthild mávala videnia a na svojom tele niesla neviditeľné Ježišove rany. 30. novembra 1919 v dôsledku ťažkého zápalu žíl konečne odišla do vytúženej večnosti vo veku 51 rokov.

Dvaja tešitelia pre tešiteľku

*V*o svojom povolaní radkyne a tešiteľky „spolupracovala“ táto omilostená žena predovšetkým so svojím archanjelom, ktorého rada nazývala „Gabrielov spoločník“. „*Posielam ho k svojim duchovným deťom a prosím ho o pomoc pre ne.*“ Jedno z týchto duchovných detí neskôr dosvedčilo: „*Mechthild videla archanjela, ktorý sa jej zjavoval v rôznom oblečení. Keď sa objavil vo svetlozelenej farbe, znamenalo to, že má prísť nejaké malé protivienstvo. Ak bol odev tmavozelený, značilo to, že sa blíži veľké utrpenie. Ak prišiel v kňazskom oblečení, napríklad v albe s prekríženou štólou, tak jej prinášal veľké milosti. Večer prichádzal veľmi často v hedom oblečení pútnika s pútnickou palicou v ruke. To bolo znamenie, že ju prišiel vyzdvihnúť.*“

Vyzdvihnúť? Ale kam? Na mystické „prechádzky“ v bilokácii. Anjel jej prehodil cez plecia sivý plášť a ona sa hneď ocitla napr. na západnom fronte prvej svetovej vojny, kde podobne ako Anna Schäffer

(iná známa nemecká mystička – pozn. redakcie) celé noci dlho ošetrovala zranených na bojisku a v lazaretoch. Stávalo sa, že ju niektorí zranení po návrate domov dokonca spoznali. Inokedy bola v Belgicku, aby pohla k obráteniu zomierajúcich hriešnikov.

Raz ju anjel zaviedol do kostola, kde boli vylomené dvere svätostánku a po zemi boli rozsypané a pošliapané konsekrované hostie. „*Spolu s mojím archanjelom som mohla pozbierať aj malé čiastky svätých hostií, ktoré ešte ležali na zemi alebo sa sčasti nalepili na obuv hriešnikov. Potom sme sa spolu pred svätostánkom klaňali a snažili sa priniesť zadostučinenie za toto znesvätenie.*“

Mechthild bola oboma anjelmi aj utešovaná vo svojom utrpení. „*Dnes som sa utiekala k mojim anjelom. Vtom som uvidela pred sebou môjho anjela strážcu v úžasnej nádhere. Naklonil sa nad moju posteľ a hovoril mi: ,Ty predsa nie si sama. Pozri, ja bdiem nad tebou dňom i nocou... Suším tvoje slzy a pred Pána prinášam tvoje modlitby. A aj môj brat, Gabrielov spoločník, je opäť pri tebe. Prináša ti veľa sily, aby si dokázala zniesť toľkú horkosť... Takže, naber odvalu!*“ Anjeli ju neúnavne povzbudzovali, aby trpezlivo, z lásky k Bohu robila to, čo anjeli ako čistí duchovia robiť nemôžu, a síce trpieť. „*Namiesto ponosovania ďakuj Bohu! Znášaj všetky bolesti v zjednotení s Ježišovým utrpením a zomieraním... Aká si závideniahodne šťastná, že smieš a dokážeš zniesť tak veľa!*“

Svätý archanjel Rafael, mocný anjel útechy, jej vysvetlil: „*Aká veľká je hodnota utrpenia! Žiaden človek ho nedokáže náležite obsiahnuť, tak ako ani vznešenosť a veľkosť kňazskej hodnosti... Aj toto poznanie patrí k večnej blaženosti.*“

Mechthild raz dostala od archanjela takéto napomenutie: „*Mysli na to, že všetky tvoje myšlienky a skutky majú mať svoj začiatok v Bohu a v Bohu sa majú aj končiť.*“ Keď som povedala, že to považujem za ťažké, pretože to vyžaduje stálu pozornosť, dostala som túto odpoveď: „*Pre Boha a pri plnení jeho vôle ti nesmie byť nič ťažké. ... Oslobod' svoje srdce od všetkého pozemského a bude v ňom prebývať Boh. Daj svojmu Stvoriteľovi a Pánovi celé svoje srdce a on ti dá celú svoju lásku!*“

Obranca svätého kňazstva

Mechthild Thaller dostala poznanie, že nielen každý človek má svojho anjela strážcu, ale aj každá diecéza, farnosť, kláštor a kňazský seminár majú svojho mocného ochrancu. Tak k nej raz prišiel anjel miestneho kňazského seminára. „*Patrí do chóru ,trónov' a je uchvacujúco vznešený. Je plný majestátnej dôstojnosti a svätej vážnosti. Prosil ma, aby som seminár zahrnula do mojich každodenných modlitieb a utrpení: ,Nikto na mňa nemyslí, nikto ma neprosí a Boh mi predsa daroval takú veľkú moc!*“

Jej archanjel ju napriek tomu varoval už začiatkom 20. storočia: „*V súčasnosti pracuje diabol tajne a v skrytosti, a tak zvádza duše zo správnej cesty. Pracuje na tom, aby v budúcich mladých kňazoch naštrbil a uvoľnil morálku a náboženské presvedčenie... Tento jed im podáva bez toho, aby si to vôbec uvedomovali ... a diabol bude mať väčší úspech ako v časoch reformácie.*“

Niekedy mohla táto „dôverníčka anjelov“ vidieť aj vznešeného anjela svojho duchovného vodcu. Raz, keď ju prišiel spolu s kňazom navštíviť, ho opísala takto: „*Tento anjel vzbudzuje autoritu a vyzerá tak nádherne, že som tým bola úplne zmätená... V ľavej ruke má žezlo, pravú ruku má voľnú, stále pripravenú môjho vodcu podopierať, viesť a žehnať.*“

Anjelské topánky

Božia služobníčka Giuseppina Berettoni (1875-1927) strávila väčšiu časť svojho života v Ríme. Veľa sa modlila za obrátenie „veľkých rýb“, bola zmiernou dušou za kňazov a neúnavne pracovala pre chudobných. Hoci ona sama bola veľmi nenáročná a vlastnila iba to najpotrebnejšie, medzi núdznými v meste bola známa svojou dobročinnosťou. O tom by vedeli rozprávať hlavne dve dobrosrdečné a zbožné sestry Maria a Teresa Borzelli, majiteľky obchodu s bielizňou na ulici Via Ripetta. Giuseppina sa ako 27-ročná nasťahovala k týmto dvom sestrám a zostala u nich päť rokov. Obe Rimanky boli svedkami toho, ako si u nich podávali kľučky rôzni prosebníci. Časom toho bolo naozaj už veľmi veľa. Giuseppina pomáhala obom sestrám v obchode a ony videli, že je to sväto žijúca duša, ktorá mnohým prinášala útechu. Väčšinou sa však Giuseppina zdržiavala mimo domu. Pomáhala sirotám a bezdomovcom, vo farnostiach učila katechizmus, pripravovala deti na prvé sväté prijímanie a tiež navštevovala chorých, zomierajúcich a väzňov. Často bola súčasne na dvoch miestach, čo svedčí o milosti bilokácie.

Stalo sa to v roku 1906, keď opäť raz ktosi zvonil pri dverách sestier Borzelliových. Vonku v rozpakoch stála chudobná ženička. Hoci mala Giuseppina práve namierené do mesta, aj teraz si trpezlivo vypočula smutný príbeh starej, chorej návštevníčky. Pritom jej pohľad padol na jej opuchnuté, zapálené nohy, na ktorých mala obuté úplne vychodené a zničené topánky. Giuseppina si bez váhania vyzula svoje vlastné topánky a ochotne ich podala návštevníčke s tým, že ona má ešte jeden pár, hoci to v skutočnosti nebolo celkom tak. Keď táto chudobná žena s vďačnosťou odišla, bolo treba najskôr upokojiť Mariu Borzelli, ktorá sa rozhorčila nad takou bezhraničnou štedrosťou. Pre Giuseppinu ale bolo jasné: „*Nebudem si musieť kupovať nové topánky, pretože môj nebeský ženich ma určite nenechá chodiť bosú.*“ Verila, že Božia prozreteľnosť sa postará.

Keďže však Giuseppina nevedela, kedy to bude, obula si svoje plstené papuče, ktoré zvyčajne nosila doma, a vydala sa do mesta na svoje pravidelné pochôdzky. V tom okamihu ohlasovalo hlasné zvonenie pri dverách ďalšieho návštevníka. Otvorila Teresa, ktorá bola zhovievavejšia ako jej staršia sestra. Vonku čakal dobre oblečený mladý muž a odovzdal jej balík zabalený do jemného hodvábného papiera, na ktorom bolo napísané: „Pre slečnu Giuseppinu Berettoni bývajúcu u sestier Borzelliových.“ „*Ale ja som nič neobjednala,*“ povedala mu Giuseppina. Nato jej mladý muž so žiarivým úsmevom vysvetlil: „*Sú to topánky. Nemusíte nič platiť.*“ – „*Ale ja som žiadne topánky neobjednávala a neočakávam ani žiadne dary,*“ trvala na svojom Giuseppina. Neznámy posol však odvetil s pokojnou istotou: „*Posielajú Vám ich odtiaľ, kde netreba robiť žiadne objednávky.*“ Ohromená Giuseppina si dovoľila vysloviť ešte poslednú námietku: „*Tieto topánky mi určite nebudú sedieť. Musím ich predsa predtým vyskúšať.*“ Mladíkova odpoveď prišla rýchlo a rázne: „*Ten, kto ich posiela, vie o Vás všetko, aj číslo Vašich topánok!*“ A vzápätí sa už tento nezvyčajný posol rýchlo ako vietor náhlil dolu schodmi. Až potom Giuseppina otvorila škatuľu a zbadala svetlohnedé kožené topánky s jemnými remienkami, ktoré boli na bokoch upevnené malým gombíkom. Prvotriedna práca! Teresa, ktorá to všetko sledovala a pomáhala Giuseppine s obúvaním, sa nevedela zdržať komentára a hlasno vykrikla: „*Tie sú určite z neba!*“ Padli jej ako uliate.

Giuseppina sa už ničomu nečudovala. Vo svojom živote často zažila neobyčajné udalosti, keď zasiahla Božia prozreteľnosť. Ale neboli tieto topánky pre ňu príliš elegantné, veď ona sama sa obliekala veľmi jednoducho?! Ešte v ten večer zašla za svojím duchovným vodcom P. Albertom Blatom. Ten celkom jednoducho rozptýlil jej obavy: „*Topánky predsa potrebujete. Takže si ich nechajte a používajte ich, aby ste aj naďalej mohli napredovať na ceste Vášho apoštolátu. A okrem toho,*“ dodal tento inak veľmi vážny dominikán, „*nemôže to byť tak, že Pán chce občas ozdobiť svoju nevestu, ktorá sa pre neho vzdala všetkého?*“

Prameň: Lia Carina Alimandi, Un Esempio di Solidarietà Cristiana, Editore Mario Ponzio 1988

Druhý farár z Arsu

„*Vo svojej diecéze mám druhého farára z Arsu,*“ povedal svojho času parížsky kardinál, arcibiskup Léon-Adolphe Amette. Tým „druhým farárom z Arsu“ mal byť Jean-Édouard Lamy (1853-1931). Jean-Édouard sa narodil v roku 1853 ako syn jednoduchého roľníka v malej francúzskej dedinke Pailly pri Paríži. Keďže sa o detskú izbu delil so svojou sestrou, tá bola svedkom toho, ako jej brat „*strávil celú noc v modlitbe, vystretý kľačal na kľačadle pred obrazom Nepoškvrnenej... Ani raz som sa nezobudila bez toho, aby som nenašla svojho brata v tejto polohe.*“

Preto niet divu, že tento chlapec v deň prvého svätého prijímania pocítil povolanie ku kňazstvu. Vzhľadom na to, že rodina prišla pri požari o celý majetok, nedalo sa na štúdium v kňazskom seminári ani len pomyslieť. Ako 22-ročný musel narukovať do armády, kde prišiel o pravé oko. Napriek tomu mu obláti sv. Františka Saleského umožnili teologické vzdelanie, za čo mal on 15 rokov pracovať ako vychovávateľ chlapcov v inštitúte. To mala byť jeho protislužba. Keď bol potom ako 33-ročný konečne vysvätený za kňaza, stal sa ešte oddanejším pastierom svojich zverencov. „*Často som vyspovedal 250 až 280 chlapcov po sebe – deň i noc,*“ povedal neskôr. Jeho snaha sa neminula účinku a priniesla ovocie: počas jeho pôsobenia vyšlo z tohto inštitútu 23 kňazov.

La Courneuve pri Paríži, jeho prvá farnosť, bola miestom stretania trhanov, žobrákov. Páter Lamy bol aj ďaleko za hranicami svojej dediny čoskoro známy ako farár chudobných. Ľudia prichádzali i zďaleka, aby boli na jeho svätej omši alebo aby sa u neho vyspovedali. Popri biednych jeho mimoriadna starostlivosť patrila aj tu chlapcom a dievčatám. Niet divu, že mu pri takom návale práce bolo nebo zvlášť nápomocné! Zjavovala sa mu nielen Panna Mária, aby ho posilnila a viedla, ale verne ho sprevádzali aj svätí a anjeli.

Jeho priateľ gróf Dr. Biver, filozof, píše: „*Všetci najbližší pátrovi známi skôr či neskôr spozorovali, že hovoril s neviditeľnými bytosťami, ba mnohí dokázali zachytiť aj hlasy jeho nebeských sprievodcov.*“ Dr. Biver sa po prvýkrát stal svedkom takéhoto rozhovoru 19. novembra 1927. Odprevadil pátra Lamyho do spálne a sám sa uložil na odpočinok vo vedľajšej izbe. „*Mohli prejsť nanajvýš tak dve, tri minúty, keď som cez veľmi tenké dvere počul priateľský rozhovor vo vedľajšej izbe. V tichu noci sa dali zreteľne a jasne rozlíšiť tri mužské hlasy. Táto zvláštna udalosť vo mne okamžite vzbudila krajnú zvedavosť, keďže som si hneď uvedomil celý jej rozmer. I keď bolo veľmi chladno, sadol som si na posteľ, aby som lepšie počul. Ráno okolo piatej, keď páter Lamy odchádzal do kostola, som sa ho spýtal: ,Otče, včera večer, keď ste mi zaželali dobrú noc,*

som vás počul ešte rozprávať a zachytil som aj iné hlasy. Boli to snád' vaši anjeli strážcovia?' S úsmevom odpovedal: 'To je možné, pretože tí sú večer mojou útechou!' Na moje opakované otázky mi páter Lamy však predsa len potvrdil, že som skutočne počul hlas jeho anjelov.“

O anjeloch strážcoch pátra Édouarda Lamyho by sa dalo skutočne veľa rozprávať. Avšak na jednu zvláštnu udalosť si miestni obyvatelia spomínali ešte dlho. Keď sa raz páter ponáhlal domov zo svätyne Našej milej Panej z lesa, ktorú dal on sám na pokyn Panny Márie postaviť, mal sklonenú hlavu, aby ho neoslepovalo slnko.

„Keďže som už aj tak bol takmer slepý, zo všetkého toho, čo bolo na ceste, som nevidel vôbec nič. Zrazu sa predou mnou vynoril cyklista. Nebol ďalej než na vzdialenosť dĺžky ramena. V okamihu by ma musel pri najbližšej otáčke kolesa zhodiť na zem. No hľa, tu anjel uchopil bicykel za predné a zadné koleso a spolu s chlapcom ho opatrne položil na kraj cesty k priekope. Pre anjela váha nezohrávala žiadnu rolu. Chlapec pozeral na nebeského atléta a na mňa tak vyjavene, že som len s veľkou námahou dokázal potlačiť smiech.

Keď som prechádzal popri ňom a pred anjelom som sňal klobúk, v plnej rýchlosti dorazil aj druhý cyklista. Prvý na neho volal: 'Oni sú dvaja, oni sú dvaja!' Predpokladám, že myslel anjela a mňa. Panna Mária bola taká dobrá, že ma zverila do ochrany môjho nebeského priateľa, čo mi pri mojom zlom zraku padlo veľmi dobre.“

*P*očas prvej svetovej vojny volali tohto „druhého farára z Arsu“ často k zraneným vojakom. Ťažko ranení muži boli uložení vo vagónoch na vlakovej stanici. Niekedy tu bývalo až 80 vagónov naraz. Páter Lamy aj v tejto situácii zažil pomoc svojho anjela strážcu mimoriadne mocne. „Svedomie spovedajúcich sa jasne osvecoval, a tak som mohol rýchlo udeľovať rozhrešenia a popritom pochovávať mŕtvych, slúžiť bohoslužbu a len Pán Boh vie, čo všetko som ešte musel robiť. ... Uprostred hrôz vojny som mal aspoň tú útechu, že som mohol vidieť, aký milostivý bol anjel k dušiam zosnulých.“

Na príhovor P. Lamyho sa udialo mnoho duchovných i telesných uzdravení. Okrem toho, že bol divotvorcom, bol veľmi vyhľadávaný aj ako duchovný radca.

Apoštol svätých anjelov

P. Lamy mohol hovoriť o svätých anjeloch – ochrancoch rodín, miest, provincií a štátov – z vlastnej skúsenosti a skutočne to aj často robil, pretože chcel bezpodmienečne podporovať ich uctievanie: „Naším nebeským duchom nepripisujeme ten význam, ktorý im patrí, a dostatočne sa k nim nemodlíme. Keby sme ich len lepšie využívali! Veď anjeli nás vidia ako núdznych bratov, a preto je ich dobrotivosť voči nám nevyčerpatelná. Žiaden priateľ nie je taký verný ako anjel. A akú má pamäť! Všetko si pamätá a môže nám všetko pripomenúť. Oznámi človeku tu na zemi to, čo mu má povedať a potom opäť zmizne. Akí sme my v porovnaní s nimi len malí!

Náš anjel strážca nás veľmi často ochráni pred nešťastím. Mali by sme sa teda plne zveriť jeho ochrane. Ak však nie sme v stave milosti posväcujúcej, je bezmocný. No ak sme verní Spasiteľovi, vtedy má anjel voči nám voľnú ruku. A tak nám stojí vždy po boku, ale my na neho dostatočne často nenaliehame svojimi prosbami. Nikdy som nevidel anjelov s krídlami, ale vždy ako mladíkov. Ich blahosklonnosť voči ľuďom sa dokonca odráža na ich tvári. Chýba len málo a mohli by sme

ich vidieť. Je to tak, akoby nás od nich delila len tenučká membrána.

Často som v kostole v La Courneuve počul, ako sa traja alebo štyria anjeli spolu zhovárali, ale nevidel som ich.

Čo sa mňa týka, môj anjel strážca ma častejšie podporoval mimoriadnym spôsobom, keď som bol unavený, alebo ma dokonca preniesol z jedného miesta na druhé bez toho, aby som to vnímal. Stačilo mi len povedať: ‚Ó, Bože, som taký unavený!‘ Pritom som bol na najvzdialenejšom konci mojej farnosti a často sa stalo, že som bol, pre mňa nevysvetliteľným spôsobom, prenesený späť na Námestie sv. Lucie pred faru. Nevedel by som vysvetliť, ako sa to stalo.“

K keď sa 78-ročný zodratý a vyčerpaný pastier duší vybral 1. decembra 1931 na návštevu k chorým a chudobným do Paríža, utrpel mozgovú porážku a o niekoľko minút nato zomrel v kruhu svojich priateľov z rodiny Biver. Práve grófovi Dr. Biverovi vďačíme za biografiu tohto sväto žijúceho kňaza, v ktorej osobne „v tisícach rozhovorov“ zozbieral a dôkladne preskúmal pravdivosť všetkých citátov a rozprávání P. Lamyho.

Prameň: Dr. Paul Biver, Pater Lamy, ein Apostel und Mystiker für die Welt von morgen. Seewen 1994

V službách Božieho milosrdenstva

*S*väta Mária Faustína Kowalská (1905-1938) vykonávala svoj úrad „sekretárky Božieho milosrdenstva“ vždy spolu so svojim anjelom strážcom. Už ako novicke jej ukázal, aké dôležité je vyprosovať Božie milosrdenstvo pre duše v očistci, neskôr ju nabádal k modlitbe za zomierajúcich. Svätá sestra Faustína sa verne cvičila v prejavovaní milosrdenstva blížnemu svojou „modlitbou, slovom a skutkom,“ čím si na seba pritiahla veľkú nenávisť diabla. Raz jej veľké množstvo satanov zastúpilo cestu a vyhrážali sa jej strašnými mukami. „Zobrala nám všetko, na čom sme tolko rokov pracovali! ... Keď som videla ich strašnú nenávisť voči mne, ihneď som prosila anjela strážcu o pomoc.“ Pre našu útechu sr. Faustína dodáva: „Náhle sa objavila pri mne jasná a žiarivá postava anjela strážcu, ktorý mi povedal: ‚Neboj sa, nevesta môjho Pána, tí duchovia ti neurobia nič zlé bez jeho súhlasu.‘ Zlí duchovia okamžite zmizli a verný anjel strážca ma sprevádzal vo viditeľnej podobe až domov. Jeho pohľad bol skromný a pokojný a z čela mu vyžaroval ohnivý lúč.“ (Denníček č. 418-419)

*S*vätej sestre Faustíne nestál po boku iba jej anjel strážca, ale čím viac napredovala na ceste stále hlbšieho zjednocovania sa s Bohom a jeho vôľou, o to viac jej v rozličných situáciách prichádzali na pomoc aj iní anjeli. Celých 13 dní jej k nemocničnému lôžku prinášal sväté prijímanie jeden zo serafínov. (porov. Denníček č. 1676)

Na jeseň 1937, keď revolučné nepokoje v Krakove ohrozovali kláštory, mala sr. Faustína službu na vrátnici kláštora. Keďže sr. Faustína pochopila, v akom nebezpečenstve sa nachádza, išla

do kaplnky a prosila Pána o pomoc a ochranu. „Vtom som začula slová: ‚Dcéra moja, vo chvíli, keď si išla na vrátnicu, postavil som pri bráne cherubína, aby ju strážil, môžeš byť spokojná.‘ Keď som sa po rozhovore s Pánom vrátila, uvidela som biely obláčik a v ňom cherubína so zloženými rukami. Jeho pohľad bol ako blesk, poznala som, že v tomto pohľade horí oheň lásky k Bohu...“ (Denníček č. 1271) Dôverujme preto Bohu, že nám vždy pošle „kompetentného“ pomocníka; podľa toho, čo si vyžaduje naše povolanie a úlohy, ktoré sú nám zverené.

Sr. Faustína podáva veľmi pôsobivý opis výnimočne vznešeného anjela, ktorého jej Boh popri anjelovi strážcovi daroval ako stáleho spoločníka: „V jeden deň som bola na adorácii a môj duch akoby zmieral za ním. Nemohla som zadržať slzy. Vtom som uvidela jedného veľmi krásneho ducha, ktorý mi povedal tieto slová: ‚Neplač – hovorí Pán.‘ Po chvíli som sa opýtala: ‚Kto si?‘ A on mi odpovedal: ‚Som jeden zo siedmich duchov, ktorí stoja dňom i nocou pred Božím trónom a bez prestania ho zvelebujú.‘ ... Ten duch je veľmi pekný a jeho krása plynie z úzkeho spojenia s Bohom. Ten duch ma ani na chvíľu neopúšťa, všade ma sprevádza.

Na druhý deň počas svätej omše pred pozdvihovaním začal ten duch spievať slová: ‚Svätý, svätý, svätý,‘ jeho hlas je ako tisíc hlasov, nedá sa to opísať. Vtom bol môj duch zjednotený s Bohom.“ (Denníček č. 471-472)

Keď začiatkom roka 1936 sr. Faustína v ťažkom vnútornom rozpoložení cestovala do Varšavy, sprevádzal ju práve tento anjel. Boh Otec jej adresoval tieto slová útechy: „Ničoho sa neboj, ja som vždy s tebou.“ A ako jej dokázal svoju blízkosť? „Vtom som uzrela pri sebe jedného zo siedmich duchov tak ako predtým – rozžiareného, plného svetla. Stále som ho videla pri sebe, keď som cestovala vlakom. Videla som, ako na každom kostole, ktorý sme míňali, stál anjel. ... Keď som vošla na vrátnicu vo Varšave, duch zmizol.“ (Denníček č. 629-630)

Aj keď niekedy nevieme, či sa nájde niekto, kto nám pomôže, náš anjel strážca stojí vždy pri nás. To, že jeho neustálej neviditeľnej prítomnosti nič z nášho konania a utrpenia neujde, dal raz anjel najavo sr. Faustíne, keď telesne a duchovne veľmi trpela: „Vtom som začula spev anjela, ktorý vyspieval celý môj život, všetko, čo priniesol. Prekvapilo ma to, ale i povzbudilo.“ (Denníček č. 1202)

*„Ďakovala som Bohu za jeho dobrotu, že nám dáva anjelov za sprievodcov.
Ach, ako málo sa ľudia zamýšľajú nad tým, že vždy majú pri sebe
takého spoločníka a zároveň svedka všetkého.“*

(Denníček č. 630)

Videla som svojho anjela

V roku 1900 prišiel jezuita Johann Baptist Reuss z Horných Frankov (Nemecko) ako 32-ročný misionár do Brazílie, kde sa v tom istom čase narodila Cecy Cony. Už vo svojich piatich rokoch dostala tú milosť, že mohla vidieť svojho anjela strážcu, ktorý sa stal neodmysliteľnou súčasťou jej života, jej radcom i pomocníkom.

P. Reuss, sám skúsený mystik, spoznal Cecy až ako františkánku pod menom sr. Mária Antónia. Prevzal jej duchovné vedenie a poveril ju písaním spomienok z mladosti.

Cecy vyrastala v pokojnom prostredí bohatej veriacej brazílskej rodiny. Otcova vrúcna láska a dobrá výchova pestúanky Acacie formovali už od útleho detstva citlivé svedomie tohto dievčaťa. Cecy lutovala s plačom i tie najmenšie previnenia voči poslušnosti alebo láske, pretože zo súcitu chcela trpiacemu Ježišovi na kríži robiť len radosť. Ako päťročnej jej daroval Boh milosť zažiť prítomnosť svojho anjela strážcu, ktorý ju sprevádzal a učil dlhých 30 rokov. Sr. Mária Antónia v spomienkach píše, že anjela strážcu nevidela očami a ani nepočula ušami, vnímala ho skôr duchovným spôsobom, čo nebolo o nič menej než samotná skutočnosť. Anjel jej sprostredkoval hlboké poznanie a v duši sa jej vždy následne rozjasnilo. Raz na karnevale, bolo to v roku 1905, kde bola v preoblečení ako všetky deti aj Cecy s Acaciou, sa malí i veľkí, oblečení v karnevalových kostýmoch, zabávali na námestí. „Zrazu sa vynoril ktosi s hrôzostrašnou maskou. Mal oči ako iskry. Ešte dnes si na ne pamätám. Pristúpil ku mne a vzal ma za ruku. Skoro som zomrela od strachu. Zovretá jeho mocnou rukou som prešla niekoľko krokov. Tak, ako som vnímala po svojom boku neznámeho v maske, bez toho, aby som ho videla očami, no i napriek tomu zreteľne a skutočne, som uzrela anjela. Bol presne taký, akého som raz videla na obraze. Hneď som si pomyslela, že mi ho poslal Pán Ježiš, aby ostal pri mne a vzal ma domov. Zvláštne, že ma práve v tej chvíli neznámy v maske udrel a zmizol. Zrazu som ho už viac nevidela. Po tomto ochromujúcom úľaku nasledovala nežná miernosť a pokoj, spôsobená prítomnosťou môjho ‚nového‘ priateľa, ktorého mi poslal Pán Ježiš.“ A tak sprevádzaná svojím „novým priateľom“ prišla Cecy bezpečne domov.

Krivdu ticho znášať

Odvtedy začal „nový priateľ“ učiť svojho chránenca pravej láske, pričom často vyžadoval obety, ktoré boli pre dieťa priam hrdinské. Cecy, sprevádzaná svojou guvernankou, išla jedného dňa ako zvyčajne s niekoľkými deťmi zo susedstva na isté hospodárstvo, kde dostávali čerstvé mlieko. Každé dieťa malo so sebou vlastný pohár. Tento deň sa však medzi sebou hádali, pretože Chiquita, kamarátka malej Cecy, sa chcela napiť z jej pohára. Cecy jej ho však nechcela za žiadnu cenu dať, takže pri hádke pohár zrazu padol na zem a rozbil sa. Nahnevaná Chiquita sa rozbehla za guvernankou a žalovala: „Cecy naschvál hodila pohár o zem a ten sa rozbil.“ Acacia, pochopiteľne, vyhrešila Cecy: „Ty, nevychované dievčisko! Teraz nemáš pohár, a preto nedostaneš ani mlieko. Namiesto toho sa budeš len prizerať, ako ostatní pijú.“ Cecy bola rozhorčená a pobúrená, no hneď sa ovládla. V prvom momente by najradšej zobrala Chiquitin pohár a urobila s ním presne to isté, čo sa stalo s jej pohárom. Do toho však nečakane vstúpil anjel strážca. „Zabránil môjmu úmyslu

takým istým spôsobom, ako to urobil prednedávnom, keď som chcela ukradnúť broskyne. Poučil ma, že je škaredé pomstiť sa takto prízemne. Ukázal mi ale aj to, že úbohá Chiquita urobila dve veľké chyby. Úmyselne rozbila môj pohár a klamala. Za to, že som sa pred Acaciou neobhajovala, ďakujem len prítomnosti svojho anjela, pretože som mala pred ním neporovnateľne viac úcty ako pred ktoroukoľvek inou autoritou.“

Obety pre Pannu Máriu

*D*eti z Fatimy nás učia, aký veľký účinok na záchranu duší má malá obeta prinesená z lásky. I dvanásťročná Brazílčanka Cecy sa rozhodla prinášať obety z lásky k Panne Márii, aby sa tak pripravila na vstup do mariánskej kongregácie. V tejto neľahkej úlohe sa jej stal anjel strážca verným pomocníkom. Jedného dňa si táto malá maškrtnica chcela opäť vziať sladkosti, no „*zrazu mi v tom zabránila ruka môjho svätého anjela. Pozrela som sa mu do tváre a uzrela v nej vážnosť. Veľmi dobre som ju už poznala. Ihneď som vysypala celý obsah vrečka späť do veľkej škatule. V tom istom okamihu som uzrela ako sa anjel rozžiaril blaženosťou, ktorá sa nedá s ničím porovnať.*“ Tento pohľad znamenal pre Cecy viac ako čokoľvek na svete. Raz na ňu anjel strážca jemne naliehal, aby darovala istej žobráčke celú svoju zásobu jedla, ktorú si niesla na výlet. K ostatným deťom prišla už s prázdny košíkom a opäť to bol láskavý pohľad anjela, ktorý jej pomohol ticho prijať poníženie z výsmechu, aj keď sama priznala: „*Nikto netušil, čo ma to stálo.*“ Inokedy zasa anjel oslobodil svoju zverenkyňu od démona, ktorý si vzal podobu mládenc a tancom si ju chcel pripútať k sebe. Podobne ju anjel zachránil pred násilím istého opitého muža. Uchránil ju pred vyrieknutím klamstva, ktoré by jej prinieslo výhody a dodal jej odvalu svedčiť o Kristovi pred vojakmi. Nabádal ju i k dobročinnosti, predovšetkým keď bola s chudobnými. Robil to bez falošného ohľadu na mladý vek dievčaťa, ktoré vždy obetovalo núdnym všetky svoje úspory.

Zvítazila v duchovnom boji

*V*ďaka pevnej, no láskavej ruke svojho anjela strážcu a taktiež pomoci dobrého duchovného vodcu sa stala Cecy zrelou ženou. A hoci doteraz nemala žiadne pochybnosti o svojom povolání k životu zasvätenému Bohu, začal pre mladú 20-ročnú ženu ťažký duchovný boj. Nevedela si ho vysvetliť. No už len myšlienka na to, že pri vstupe do kláštora sa bude musieť odlúčiť od svojho milovaného otca, sa jej zdala neprekonateľnou prekážkou. „*Aby som svoje vnútorné boje rozptýlila, chodila som viac ako inokedy na zábavy a výlety. Rozveselenie, ktoré som pritom hľadala, som však nenašla. Moja duša zakúsila skôr silný odpor.*“ Cecy sa však nechávala strhnúť všeobecným nadšením, ktoré panovalo pri pravidelných nedelných súťažiach. „*Vtedy sa môjho ramena dotkla jemne, celkom jemne ruka môjho priateľa. Hneď sa mi všetko sprotivilo. Moja duša sa nanovo nadchla pre vyšší ideál. Odvtedy to často takto bývalo. Práve, keď som už začala nachádzať isté uspokojenie a radosť vo svetských radovánkach, vstúpil medzi ne môj svätý priateľ.*“ A tak spoznala márnosť všetkého pozemského a postupne sa dopracovala opäť k tomu istému rozhodnutiu, ktoré urobila v deň svojho prvého svätého prijímania, totiž celkom patriť Bohu. Vo svojich dvadsiatich šiestich rokoch vstúpila Cecy Cony k sestrám františkánkam v Sao Leopoldo. O dva roky neskôr prijala meno sestra Mária Antónia. Ako nadaná učiteľka pracovala v materskom dome do roku 1935, keď začala prežívať silné duchovné boje. Prítomnosť anjela strážcu, ktorú dovtedy intenzívne cítila, sa stratila. Rok po roku rástlo jej zmierne utrpenie, kým 38-ročnú rehoľníčku úplne neopustili sily. V noci z 24. na 25. apríla 1939 vložila svoju dušu do Božích rúk.

Prameň: Erinnerungen von Sr. Maria Antonia, Ich sah meinen Engel, Kanisiusverlag

„Pošli mi svojho anjela strážcu!“

P. Alessio Parente, autor knihy s týmto názvom, žil v dôvernej blízkosti pátra Pia a svojmu svätému spolubratovi bol vždy poruke. Dajme preto slovo tomuto kapucínovi, ktorý zozbieral mnoho správ, svedectiev a skúseností, kde zreteľne vidno, akú dôležitú úlohu zohrával anjel strážca v živote a apoštoláte P. Pia. V tomto roku slávime 50. výročie od jeho smrti a zároveň 100 rokov jeho stigmatizácie.

*P*re pátra Pia mal po Ježišovi a Panne Márii práve anjel strážca najdôležitejšie postavenie. Spolubratia, priatelia a duchovné deti sa striedali, prišli a znova odišli. Ale anjel strážca bol vždy pri ňom. Vlastného anjela strážcu nazýval P. Pio „spoločníkom svojho detstva“. Tým nám dáva najavo, že ich priateľstvo siahalo až do doby, keď bol ako chlapec ešte doma. Anjel zostal priateľom aj v jeho mladosti, dôverníkom v jeho zreľých rokoch, oporou v starobe. Spôsob, akým P. Pio komunikoval so svojím anjelom, bol prekvapivo prostý a povzbudivo familiárny. P. Agostino, spovedník pátra Pia, mal už na začiatku roka 1912 originálny nápad. Aby preveril svätosť svojho 24-ročného spolubrata, rozhodol sa napísať mu list v reči, ktorú jeho mladý spolubrat a žiak nepoznal. Tým sa začala medzi pátrom Piom a jeho spovedníkom korešpondencia v gréčtine a francúzštine. P. Pio obstál v tejto skúške na jednotku. V tom čase sa zo zdravotných dôvodov zdržiaval doma v Pietrelcine a jeho duchovným vodcom bol miestny farár don Salvatore Pannullo. Ten pod prisahou vyhlásil, že P. Pio mu bez problémov preložil v gréčtine napísaný list, ktorý dostal od svojho spovedníka: „*Páter Pio mi doslovne vysvetlil obsah prijatého listu. Keď som sa opýtal, ako ho mohol prečítať a pochopiť, veď neovláda ani len grécku abecedu, odpovedal mi: ‚To predsa viete! Všetko mi vysvetlil môj anjel strážca.‘*“ Pomoc nezvyčajného učiteľa siahala tak ďaleko, že P. Pio vedel v cudzích jazykoch aj písať. Medzi jeho zverejnenými listami sa skutočne vyskytujú niektoré, ktoré mu nadiktoval jeho anjel strážca; časť z nich je vo francúzštine.

P. Alessio Parente píše: „Takmer šesť rokov som žil po boku pátra Pia, a keď som s ním každodenne prechádzal davom ľudí, často som počul otázku: ‚*Padre, keď už nebudem môcť prísť, čo mám urobiť, keď budem potrebovať Vaše modlitby?*‘ Na to on odpovedal: ‚*Keď naozaj nemôžeš prísť, pošli mi s odkazom svojho anjela strážcu. Pomôžem ti, ako len budem môcť.*‘ A keď prechádzal okolo veriacich a nie celkom dobre rozumel, čo na neho volali, povedal: ‚*Pošli mi svojho anjela strážcu!*‘

Jedného dňa som sedel vedľa pátra Pia na verande pred jeho celou. Bolo to okolo pol tretej popoludní. Ako vždy držal v ruke ruženec a modlil sa. P. Pio bol obklopený hlbokým pokojom, a tak som nabral odvalu pristúpiť k nemu bližšie a položiť mu pár otázok. V tom čase som totiž pravidelne dostával veľa listov, v ktorých ľudia prosili P. Pia o radu v rôznych ťažkostiach. Jeden z listov som otvoril a úctivo som sa na neho obrátil. Na moje veľké prekvapenie mi s výčitkou v hlase povedal: ‚*Syn môj, ... čo nevidíš, že som zaneprázdnený?*‘ Zvláštne, pomyslel som si. Sedí tu, preberá zrnká ruženca a povie mi, že je zaneprázdnený! Kým som nad tým uvažoval, obrátil sa ku mne a povedal mi: ‚*Čo si nevidel všetkých tých anjelov strážcov, ktorí putovali medzi mnou a mojimi duchovnými deťmi a prinášali mi ich posolstvá?*‘ – ‚*Nič som nevidel,*‘ odpovedal som, ‚*a už vôbec nie anjelov strážcov. Ale ja Vám verím, veď každý deň odporúčate ľuďom, aby Vám posielali svojich anjelov strážcov.*‘ Potom sme sa zhovárali o tom, čo som mu predložil ja, a on bol pri tom veľmi trpezlivý.

*A*ni pri západe slnka sa neprerušili nekonečné procesie anjelov strážcov, ktorí prichádzali k pátrovi Piovi. Keď som mu neskoro večer pomohol uložiť sa do postele na krátke nočné odpočinok, často som si ešte sadol do kresla v jeho cele a čakal som na P. Pellegrina, ktorý ma mal vystriedať na zvyšok noci. Stále som počul P. Pia modliť sa ruženec, no modlitbu Zdravas' Mária často prerušoval vetami, ako: *„Povedz jej, že budem modlitbou naliehať na nebo, aby sa zachránila... Povedz mu, že zaklopem na Ježišovo Srdce, aby som mu vyprosil túto milosť... Povedz jej, že Panna Mária jej neodmietne milosť, o ktorú prosí.“* Musím priznať, že som vtedy nepripisoval veľký význam týmto nesúvislým vetám. Až neskôr, keď mi ľudia písali, že poslali svojho anjela strážcu k pátrovi Piovi a takmer v tom istom okamihu dostali vyprosenú milosť, pochopil som, že spôsobom, ktorý som vyššie opísal, dával anjelom strážcom odpoveď.

*F*iloména Venterella, jedna z duchovných dcér P. Pia, sa každé ráno zúčastňovala na jeho svätej omši. *„Trochu som sa oneskorila,“* rozpráva neskôr, *„a obávala som sa, že neprídem na svätú omšu včas. A tak som povedala: Anjel strážca, choď k pátrovi Piovi a povedz mu, aby trochu počkal so začiatkom slávenia; a ako dôkaz toho, že mi urobíš túto láskavosť, vezmi mu z hlavy pileolus (solideo), malú čiapku, čo nosí na temene hlavy. Keď som vošla do kostola, uvidela som pátra Pia, ako stojí na schodíkoch pred oltárom a práve chce začať svätú omšu. Po skončení mi v sakristii povedal: Moja drahá dcéra, neviem si nájsť môj pileolus! Vtedy som si spomenula na to, čo som povedala svojmu anjelovi strážcovi a vyrozprávala som to P. Piovi. Pozrel sa na mňa, akoby mi chcel povedať: Už tomu konečne veríš? Pokračoval v hľadaní a nakoniec čiapočku našiel vo svojej kapucni.“* Raz v noci sa dve dievčatá zo San Giovanni Rotondo bavili o tom, že vraj k P. Piovi možno poslať anjela strážcu s akýmkoľvek posolstvom. *„Ja pošlem svojho anjela k pátrovi Piovi s prosbou, aby uzdravil môjho uja Alfreda,“* povedalo jedno z dievčat. *„A ja môjho s prosbou, aby vyliečil môjho bratranca,“* hovorí druhá. Nasledujúce ráno po svätej omši v kláštornej kostole sa obe dievčatá tlačili k P. Piovi, aby dostali jeho požehnanie. P. Pio s predstieranou prísnosťou povedal: *„Nedali ste mi spať celú noc. Najprv si mi poslala svojho anjela ty, aby som uzdravil tvojho uja Alfreda,“* ukazoval na vinníčku. *„A potom si mi poslala ty svojho s prosbou, aby som vyliečil tvojho bratranca. A tak som kvôli vám celú noc ani len oka nezažmúril!“*

85-ročný otec pátra Pia – Grazio Forgione, ktorého všetci volali Zi'Razio, spadol v roku 1946 zo schodov v dome Mary Pyle, prvej duchovnej dcéry P. Pia. Našťastie sa nezranil. Keď sa o pár dní neskôr sťažoval svojmu synovi, že spadol, ten mu odpovedal: *„Radšej sa poďakuj svojmu anjelovi strážcovi, že ti na každý schod položil vankúš!“* Až teraz skutočne chápem, aké významné boli slová P. Pia: *„Pošli mi svojho anjela strážcu!“* Áno, aj mne P. Pio otvoril oči. Skôr, ako som ho poznal, bol pre mňa anjel strážca iba nejakou abstraktnou bytosťou, ktorá nemá nič spoločné s realitou života. Keď som si ale uvedomil, že mnohé odkazy medzi P. Piom a jeho duchovnými deťmi sprostredkovali práve anjeli strážcovia, aj ja som objavil vedľa seba toho môjho. Netvoríme síce taký úžasný pár ako P. Pio so svojím anjelom, ale keď niečo potrebujem, pošlem svojho anjela strážcu k pátrovi Piovi, ako nás to naučil, keď bol ešte na zemi.“

*M*ilí priatelia, povzbudení živými svedectvami, zoberme vážne aj my túto radu P. Pia a takisto zakúsime, akým veľkým darom je mať po boku anjela strážcu:
„Nech sa vám stane pekným zvykom stále myslieť na svojho anjela strážcu, ktorý nás od kolísky až po hrob neopustí ani na okamih, ktorý nás vedie a ochraňuje ako náš skutočný priateľ!“

VTirolských horách

Milí čitatelia, na nasledujúcich stránkach vám tri z našich spolusestier vyrozprávajú zážitky s anjelom strážcom; všetko sa to prihodilo počas všedného dňa v ich rodinách. Čosi podobné sa však môže odohrať kdekoľvek. Sr. Francesca, pochádzajúca zo známeho Zillertalského údolia v Tirolsku, rozpráva ako prvá.

*M*oja mama Anna Anfangová vyrastala v hlboko veriacej roľníckej rodine v dedinke Hintertux v Zillertalskom údolí. Doma ich bolo jedenásť súrodencov a už od malička museli usilovne pomáhať pri práci na gazdovstve. S úplnou samozrejmosťou nosili v lete jedlo pre paholkov, ktorí kosili šťavnatú trávu na vysokohorských lúkach a zrázoch až vo výške 2000 metrov. O tom nám naša mama rozprávala jednu pozoruhodnú príhodu. Často na to spomínala so slzami v očiach. Udialo sa to jedného dňa na sklonku leta. Tentoraz bola na rade malá 6-ročná Anna – naša mama – a jej 12-ročná sestra Theresia. Ony dve mali zaniest' do hôr obed pre paholkov. Už večer predtým im otec nakazoval: „Zajtra nevystupujte až celkom hore na skaly, ale počkajte na chodníčku. Tam po vás prídem!“ Staršia Theresia niesla na chrbte košík s jedlom a Anna mala kanvicu s mliekom. Ešte skôr, než sa obe vydali na cestu, požehnala ich mama svätenou vodou. A potom vykročili. Po ceste stretli svoju tetu, ktorá ich upozornila: „Deti, dnes sa musíte poriadne modliť k anjelovi strážcovi! Včera bol veľmi silný dážď a vtedy sa zvyknú uvoľňovať skaly. Môže vám hroziť nebezpečenstvo kamennej lavíny. Podťe, hneď sa spolu pomodlíme, aby sa vám nič nestalo.“ A tak sa spolu pomodlili modlitbu k anjelovi strážcovi, teta dala každej na čelo krížik a rozlúčili sa. Asi tak po hodine cesty boli dievčatá práve uprostred jedného strmo sa zvažujúceho svahu. Tu odrazu začuli ohlušujúce dunenie a rachot padajúcich skál. Mladšia Anna, nepúšťajúc kanvu z ruky, rýchlo pribehla k Theresii a chytila sa pevne košíka s jedlom. Od strachu obe zostali ako prikované stáť na úzkom horskom chodníčku. Všetko sa udialo v zlomku sekundy. Nebolo kam utiecť alebo sa schovať za nejaký strom. Zľava i sprava s veľkým rachotom padali okolo nich kusy skál, ba dokonca ponad ne veľkým oblúkom preletovali celé kamenné platne! To všetko trvalo niekoľko minút. Naraz všetko stíchlo. Akoby zázrakom stáli obidve dievčatá bez jediného škrabanca uprostred obrovskej kamennej lavíny. Theresiu zasiahol do hrude iba jeden malý kamienok, ale bez toho, aby ju zranil. V šoku, no zároveň z vďačnosti, že ich anjeli ochránili, sa obidve rozplakali.

*S*amozrejme, aj dolu v dedine bolo počuť mocné dunenie kamennej lavíny, takže matka sa doma nepretržite modlila. No otec, ktorý bol už od skorého rána vysoko vo vrchoch pri kosení horských lúk, sa musel všetkému len bezmocne prizerať. Zdesený zbehol dole v hroznej obave, že deti nájde pochované pod hrbou skál. Ale keď ich pred sebou zbadal živé a zdravé a bolo to práve napoludnie, v čase, keď sa v Tirolsku už od nepamäti zvykla modliť modlitba Anjel Pána, náš starý otec hneď a zaraz slávnostne prisľúbil: „Čokoľvek budem robiť a kdekoľvek aj budem, od dnešného dňa sa u nás bude vždy napoludnie modliť Anjel Pána; s veľkou vďačnosťou za neuveriteľnú ochranu, ktorej sa práve dostalo mojej rodine!“

Tomuto prisľubu zostal náš dedko verný po celý život. „Keď sme pracovali na poli a napoludnie zvonili kostolné zvony, kosu alebo hrable odložil nabok a nahlas sa začal modliť Anjel Pána,“ spomína si naša mama. Aj ona sama vo svojej rodine tento prisľub dodržiavala.

Šťastný koniec našej jazdy na bicykli

V júni 2018 navštívila Dagmar Gotsche z Berlína svoju dcéru, našu spolusestru Máriu Rosu, ktorá pôsobí na misijnej stanici v Amsterdame v Kaplnke Matky všetkých národov. Pri tejto príležitosti si mladá misionárka spolu s ňou oživila spomienky na nezabudnuteľný zážitok z jazdy na bicykloch. Prežitú udalosť nám tu predkladá.

„Ako na všetky cirkevné sviatky, aj v to ráno 6. januára 1992, na sviatok Zjavenia Pána (Troch kráľov) nás naša mama zobrala na slávnostnú svätú omšu. Mňa, vtedy 4-ročnú Liobu, posadila na detskú sedačku na bicykli vpredu, moju dvojročnú sestru Tabeu dozadu, zatiaľ čo Júlia, naša veľká 7-ročná sestra, išla tie tri kilometre do kostola už samostatne na vlastnom bicykli pred nami. Zima bola studená a bohatá na sneh, no práve v to ráno nastal odmäk. Cesty boli klzké a museli sme prejsť úsekom, ktorý je na berlínske pomery nezvyčajne strmý a ústi priamo do frekventovanej hlavnej cesty. Samozrejme, že na križovatke bolo treba zastať. Ale ako? Na ľade pokrytom člapkanicou?! S tým mama jednoducho nerátala! Až keď cestou dolu svahom začala naberať rýchlosť, uvedomila si nebezpečenstvo celej situácie. Spomínam si len na to, že nahlas vykrikla: *„Anjel strážca!*“ Neskôr často rozprávala: *„Sprvoti som sa ani len nepokúšala brzdiť, lebo to by dopadlo veľmi zle. Zostalo mi horúco a zároveň mi behal mráz po chrbte pri pomyslení na deti. Ale keď sme v rýchlom tempe dorazili takmer na začiatok hlavnej cesty, zrazu som pocítila „cudziu pomoc“. Inak to jednoducho neviem vyjadriť. V zlomku sekundy akoby niekto neviditeľnou silou zastavil môj bicykel, hoci široko-ďaleko nebolo ani živej duše. Keď som potom bez problémov zostúpila z bicykla, zrazu akoby tento „niekto“ odišiel.“* Júlia už stála na križovatke a s obavami nás vyzerala. Čo pritom videla, nebolo o nič menej podivné: *„Odrazu tam stál muž. Mocne uchopil mamin bicykel a zastavil ho, ale len čo zostúpila, zmizol rovnako nečakane, ako sa objavil. Nebol by čas prehodiť s ním ani slovo.“* Chváliac Boha a ďakujúc mu, no ešte s poriadne tlčúcim srdcom, išla mama zvyšok cesty do kostola už len popri bicykli. Až potom si s hrôzou uvedomila, aká bola nerozvážna a pred čím sme boli zachránené. Od tej doby vždy pred nejakou cestou vedome posiela svojho anjela strážcu, aby nám pripravil cestu a vopred sa o všetko postaral. Toto je naša každodenná modlitba k anjelovi strážcovi: *„Anjel Boží, strážca môj, teba mi dala za ochrancu dobrotivosť Najvyššieho. V tento deň (v túto noc) osvieť ma, stráž, veď a spravuj. Amen.“*

Cistý pohľad dieťaťa

Sestra Simone Maria, ktorá toho času pôsobí v Kláštore ustavičnej poklony v Civitelle (Taliansko), telefonovala raz v júni so svojou rodnou sestrou Annou. To, čo sa od nej dozvedela, bolo nezvyčajné a dojímavé. Anna je zdravotná sestra, už šesť rokov šťastne vydatá a býva so svojím manželom a tromi deťmi na idylickom gazdovstve v tirolskom údolí Schmirntal.

„Anna mi s pohnutím rozprávala, čo sa udialo len krátko pred naším rozhovorom. Ako každý týždeň, aj vtedy išla doobeda s malou 2-ročnou dcérkou Emmou na stretnutie matiek a ako vždy, sadli si do auta svojej susedy, ktorá spolu so svojím synčekom Philipom, Emminým rovesníkom, tiež išla na toto stretnutie. Na spiatocnej ceste začala malá Emma žobroniť, či by Philip nemohol zostať u nich, aby sa s ním mohla ďalej hrať. No jej prosíkanie bolo rázne odmietnuté. Pred svojím domom Anna vystúpila, vybrala malú z detskej sedačky, poďakovala sa kamarátke a zatvorila dvere auta. A v priebehu sekundy sa to stalo!

Emma nepozorovane obehla auto a šikovne, ako to vždy vedela, otvorila dvere na opačnej strane, kde sedel Philip. V tom momente sa už auto dalo do pohybu a hrozilo, že stiahne aj Emmu. Moja sestra Anna stihla v úľaku už len zhrozene vykriknúť. Vylakaná prenikavým krikom a prudkým zabrzdnením auta sa dala Emma do plaču, no stála vzpriamene, akoby sa nič nebolo stalo. Auto ju malo podľa všetkého buď stiahnuť so sebou, alebo aspoň odhodiť nabok. No nič z toho sa nestalo! Neuveriteľné... Po maminkinom vrúcnom objatí sa aj slzy hneď stratili. Keď sa maličká po obedňajšom spánku zobudila, prvé, čo povedala, bolo: *„Mama, anjeli bol...“* Anna si myslela, že asi zle rozumela, tak sa znovu spýtala: *„Čo bolo?“* – *„Anjeli bol pri aute!“* To sa mojej sestry veľmi dotklo, lebo jej ešte nikdy nerozprávala o anjeloch v domnienke, že by tomu maličká aj tak ešte nerozumela. Len večer sa zvykli pred spaním spoločne modliť modlitbu k anjeličkovi. Keď však moja zhovorčivá, neposedná neterka ani na druhý deň neprestávala rozprávať o „anjelikovi pri aute“ – vlastne o ňom hovorila ešte celé nasledujúce 2-3 týždne, Anne to nedalo a začala sa nenápadne vypytovať: *„No a čo ten anjeli robil?“* Emma si rúčkami chytila pliecka a ukázala, ako ju pridržal. Keď mi to sestra v telefonickom rozhovore rozprávala, plakala od dojatia, že jej dieťa videlo anjela.“